

Om Alfrid i Skrovelkärret och hans tant

Alfrid kallades "Skrol" och hans fru blev det "Skrolas tant". Skrols tant råkade svälja en orm, när hon sov. Alfrid säger, jag såg stjärten, men jag hann inte få tag på den och en gång såg jag huvudet i halsen, men det försvann. Det berättar Alfrid med sin gnälliga röst och jag kan nästan höra än "en orm jo", när någon inte ville tro att det varit en orm. Vilken slags orm det rörde sig om sa han aldrig. "Vild jakt" blev det på hans lilla hund Kätty, när jag livrädd sprang i stugan och hunden troget fick stå utanför. De kom till Alfred med sina klockor som stannat. Ja smörjde dom med bomolja, men det gör jag inte om sa han åt min far.

Alfrids yngsta barn hette Hildur. Hon var den enda av barnen som gick i skolan. Hon for till Stockholm, men kom en gång och hälsade på i Fällan. När hon gick förbi hemma talade hon så fint så jag förstod inte vad hon sa. "Va sär du", frågade jag. Hon svarade, men jag förstod fortfarande inte vad hon menade så jag sa på nytt "va sär duu", men med samma resultat. Sedan frågade jag mina bröder, vad hon sagt åt mig. Hon hade sagt "Säger du DU till mig". Jag hade inte börjat skolan än och förstod inte hur oartigt det var att säga du till en 19-årig fin fröken. Hade man sedan sagt du till fröken i skolan, kunde man nog räkna med att få "baklämmen" nedknäppt och två dubbelslag med rottingen och kanske en kvart i skamvrån. Jag blev aldrig straffad i skolan, vad jag minns. Själv är jag född 1905, men jag minns att min bror Gunnar född 1907 fick stå länge i skamvrån. Skamvrån fanns i vänstra hörnet bakom stora Sverige-kartan. Han skulle minsann lära sig att läsa sina läxor. Det var bland de sista dagarna han var till skolan. Det var 1916 och Gunnar avled i ryggmärgslidande enligt doktorn. Det var hemskt att se honom lida och hur huvudet drogs tillbaka mer och mer.

Marken var klädd med granris. Den vita kistan i mitten och en rund ring med enar omkring. Så fick liket stå tills det blev begravning. Innan avfärd till begravningen läste någon ur bibeln och en psalm sjöngs. Men innan detta hade lärarinnan med Gunnars klass varit samlade runt kistan. Lärarinnan kom nog ihåg dagen då han inte kunde sin läxa.

En dag kom Alfrids son till sitt föräldrahem i Skrovelkärret.

Föräldrarna var döda. Kärret hade inte varit slagit, så det gick inte att

leka på dess is som förr. Hans bror som for till Amerika och hans syster som for till Stockholm, skulle han inte få träffa mer. Men, en gran med grova grenar, som en inbjudande stege där ville han finna sin sista vila. Dagar och nätter gick. En dag fick en man se en rock med skelettdelar under. Rocken den vittnade om att ”det är han som är född här”.